

IFJÚSÁG

Féltem, kicsi vagyok,
s óriás a város,
mikor éreztem, elmosódok,
mért vágtam mégis
vályogfalú akaratom
porhanyó hitével
betonkemény élmény-zuhanyának neki?

Tudtam, nem örök a tavasz,
s drágán kell fizetni a hitért,
hogy az élet folyama folyton árad...

De elég-e a félelem,
hogy ismeretlen mezők meztelensége előtt
kiváncsi kívánságom sodrát
fékezni tudjam?
mikor nem fér medrében az erő,
s áradva zúghatna tarajosan sodra
a végtelenség büszke
partjai fölött...

Lehet-e megállni akkor
a belátás büszke gátjai között,
hogy csapda csak az egész síkság
mi rabló vermekkel van teli.

Lehet-e hátrálni akkor,
s gondolni apadó erek
kékülő bánatára?

*Éreztem, kicsi vagyok,
s óriás a város,
nem tudok megállni zúduló zuhanya alatt,
belépek mégis
szédítő iramához...*

NAPIPARANCS

*A tenger már itt van.
A végtelenség vágyának motorja
szívemben dohog.
Mennem kell.
A félelem görcsberándult fékeit
felengedem.*

Vigyén a tenger.

*Sodorjon sokszáz szenvedélyt rejtő mélye,
akaratom uralkodni ha nem tudna
rajta.*

Vigyén a tenger.

*A biztos kis zsákmányok
sekély öbleit messze elhagyom,
hogy ne kelljen
bűn nélkül bűnösnek maradnom,
mert veszélyes viharú vizek álma
már fenyegetően feszegeti szívem.*

Vigyén a tenger.

*A parti vizek lusta renyhesége után
a titkos lehetőségek
felelős feszültségét érzem
tettre mozduló kezemben.*

Vigyén a tenger.

Ne lássam, az emlékezés
 apadó erő ha mögöttem kiszárad,
 és az öbölbe szorult gyávaságokat
 harsogva kikacagja a nap,
 csak menjek már messze
 a szokások partjaitól,
 hol nem futhatok az emlékkövek zátonyára.

Csak menjek most,
 mikor itt a tenger,
 míg a nyirkos érzelgősség köde
 be nem rozsdásítja szívem.

EGYSZERŰ EZ...

Mint a páratlan malomkő,
 egyedül forogtam eddig,
 s töretlen folyt le mellettem a világ.
 Csak most látom ezt,
 mikor kettőnk között őrlődnek
 az életünk kovászához
 szükséges puha lisztté
 a valóság kemény búzaszeméi.

Testünknek 60%-a víz,
 az ember vizet mindennap iszik,
 nélküle meg se tudna lenni.
 Mint szervezetünknek a vízre,
 hogy a felvett táplálékot megeméssze,
 szükségem van rád,
 hogy fölszívhasam magamban
 a világot.

Egyszerű ez s természetes
 de tudnod kell mégis,
 te vagy minden mosolyomnak anyja,
 s érő jószágod emléire tapad
 való világunk vérén nevelődött
 erőmnek
 a termékenyítő alkotásvágytól szült
 minden csecsemője.

FÖLÖTTEM

*Gondolataim
tarackos szántói fölött megállok,
tulajdonságaim gizgazi közül
bőven akad kivetni való,
tudom,
meg kell jól kennem az akarat olajával
a prüszkölő önfegyelem tengelyeit,
a hantokba bele ne törjön a gép,
s míg elhanyagolt gondolataim fölött állva
kócos ösztöneim paraján végigtáncoltatom
a pusztító vasat,
ereimben a szelíd vetések
örömharmatban hajolnak össze,
hogy nyugodt ritmusukat
a fárasztó ellentétek viharától rezgő
mozdulataimba rejtsék.*

NAPFOLT

*Két gyerek játszik a parton.
Szemükben tavaszi nap kacag.*

*Két gyerek játszik a parton.
S megkérdi egyik,
iskolába jönni te mért nem akarsz?*

*Két gyerek játszik a parton,
s a kérdésre az egyik belepirul.*

*... Csak másnap magyarázta apja,
tanárúr, ugye megérti,
tavasz van, s a fehéreneműt
ki kell mosni ilyenkor legalább.*